

Fiyonklu Saatler

– redfer · 12 Temmuz 2021

velhasıl-ı kelam
zaman boşluğunda bir çığlık
beni çağırıyor
yatay bir sonsuzluğun çizgisine
düşlerin renklendiği kum tepelerine

gün batıyor
ay iniyor tenha caddelere
yıldızlar düşüyor ıssız sokaklara
doluyor böylece
her köşeye öksüzlük
gül rengi olmadan kırmızı
tükenmiş yüreğe sızı

akıp gidiyor
idrakle ilgili görülen her şey
seslerini duyuyorum
düşen ışıklar aydınlatırken duvarları
kimsesiz bütün boşlukları

usumda uzun sükutlar
bütün isteklerimi peşinden sürüklüyor
kendi istikametinde
meyilleri, tasavvurları
duygusal izlenimleri
sentezleri
misalleri
akmamak nasıl suyun elinde değilse öyle

sürekli bir gel-git arasındayım defalarca
benimkisi keşmekeş içinde bir arayış defaatle
totem kılıklı kelimelerden geriye kalan
iç içe açılıp kapanan bir yığın sessizlik
bir tutam deniz köpüğü

ince bir hastalık derecesinde ahd-i zihin
boş bir ümit
kuru bir yalan
öfkemiz bir çok cümle

günlük çay muhabbetlerinde
yaşanan fıyonklu saatler
bir kelebeğin kanadında uçup gidiyor

redfer